Ч. 283. Неділя 1 січня 1911 (19 грудня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Міністер Еренталь про фальшиві документи. — Положенє в Туреччині. — З Португалії.

Як доносять деякі віденьскі часописи, п. президент міністрів бар. Біперт має з неділі подати Цісареви звіт про політичне положенє і тоді одержить формальне порученє до утвореня нового кабінету. Справа та буде також зависима від ходу ческо - німецких переговорів в Празі і від того буде також зависіти, чи і з якими провідниками парляментарних сторонництв буде бар. Бінерт порозумівати ся.

Вже в Будапешті, де президент міністрів був в часі відкритя делеґаций, дізнав він зі всіх сторін дуже приязного принятя і мав нагоду розмавляти з деякими політичними провідниками, а ті розмови дотикали без сумніву також політичного положеня і полагодженя міністерскої кризи. Вже тепер можна майже рішучо сказати, що новий кабінет не буде парляментарний, хоч буде мати в части парляментарну ціху, подібно як попередний. В віденьских кругах впевнюють, що дотеперішні міністри др. Вайскірхнер, др. Штірґк і др. Гогенбурґер задержать свої текп. Коли би ческо-німецкі переговори довели до якогось порозуміня, чого майже напевно надіють ся, то предсідатель сполученого ческого клюбу, бувший міністер торговлі др. Фідлер війде до кабінету.

Вигляди ческо - німецкого порозуміня, як впевнюють з обох таборів, представляють ся досить коротко, хоч не можна ще говорити з цілою певностию про користний вислід. В обох таборах уважають то небажаним, аби цілий обсяг народного питаня порушувати рівночасно. Навіть в найгіршім случаю можливо буде в найблизшім часі довести до порозуміня в справі полагодженя конечних краєвих потреб. Замітно именно то, що тепер оба табори дійшли до порозуміня, що цілковита угода між Чехами і Німцями єсть конечним услівєм постійного нового правительства.

Як звістно, на передвчерашнім засіданю австрийскої делеґациї обговорював дел. Масарик справу фальшивих документів, які сербский мантій Васич достарчив австрийскому посольству в Білграді. Бесідник закинув при тій нагоді австрийскому послови в Білграді закинув ґр. Форґачеви, що стояв в звязи з Васичем і знав, що документи ним достарчені фальшиві.

У відповіди на ті закиди міністер справ заграничних ґр. Еренталь заявив, що він вже офіциально ствердив факт, що бар. Форґач не мав ніяких зносин з Васичем. Повторюючи сю заяву, мусить додати, що таку саму заяву передав сербскому міністрови заграничних справ. Сеж саме і стверджує комунікат з 6 грудня, заміщений у „Fremdenblatt-і“, де стверджено факт, що підрядний урядник посольства відбирав від Васича відомости і інформациї. Сам Васич звернув ся до него і жертвував єму відомости та тайні документи.

Бесідник стверджує, що при тодішнім стані річи, а було то в роках 1908 і 1909, ніодин орґан публичної службы не міг би взяти на себе відповідальности відмовою принятя жертвуваних інформаций. Коли показало ся, що інформациї Васича не мають ніякої вартости, зірвано з ним зносини. Васич ставив ріжні грошеві домаганя і грозив ріжними ревеляциями, але всюди діставав відмовну відповідь. Про намірене вимушенє гроший на австро - угорскім послі в Білгороді повідомлено свого часу сербского міністра заграничних справ Міловановича. Одинокою основою замітів, роблених ґр. Форґачеви, є зізнаня чоловіка, котрого на основі єго власних зізнань признано винуватим, що фальшував документи на шкоду своєї віт-

---

Паломник.

З французского — Фред. Містраля.

I.

Батько Аршімболь мав близько сто літ. Він був колись славним вояком, але тепер слабий і окалічілий від старости, лежав все в ліжку і не міг рушати ся.

Батько Аршімболь мав трех синів. Одного дня прикликав найстаршого до себе і сказав:

— Ходи сюди, Аршімболе! Бачиш, як я в ліжку перевертаю ся і думаю, бо в ліжку має чоловік час думати — і я пригадав собі, що в одній битві, в котрій мало не утратив житя, обіцяв я Господу Богу пійти на прощу до Риму.... Ох, я дуже постарів ся і не можу вже іти в похід! Сину, я просив би тебе, аби ти замість мене відбув ту прощу, бо мене то мучить, що умру, а не додержу обітниці.

Син відповів:

— Що до чорта прийшло вам до голови! Проща до Риму і хто знає ще куди! От їдьте, пийте і говоріть в своїм ліжку тілько Отченашів, кілько вам сподобає ся. Ми маємо иншу роботу.

Другого дня прикликав батько Аршімболь свого молодшого сина.

— Слухай, хлопче — сказав він до него — ось так роздумуючи, бо, бачиш, в ліжку має чоловік богато часу думати, пригадав я собі, що одного разу в якійсь битві, де я був в небезпечности житя, зробив Господу Богу обіт, зробити прощу до Риму.... Ох, я вже постарів ся і не можу іти в похід. Отже я просив би тебе, аби ти відбув за мене ту обіцяну прощу.

Молодший відповів:

— Тату, за чотирнацять днів настане весна, треба розпочинати роботу в поли, в виноградниках, в саді. Найстарший мусить з худобою пійти в полонини.... Хтож буде доглядати господарства, коли я пійду до Риму і буду дармо вандрувати? Їдьте і пийте, тату, спіть і лишіть нас в спокою!

Слідуючого дня кличе добрий батько Аршімболь наймолодшого: — Еспері, моя дитино, ходи до мене — сказав. — Я обіцяв Господу Богу зробити прощу до Риму. Але я вже надто старий! Не можу вже іти... Я рад би дуже післати тебе в моїм заступстві. Тілько що ти такий молодий, не знаєш дороги, а Рим далеко. Ох, Боже!... Колиб тобі приключило ся яке нещастє....

— Тату, я пійду — відповів наймолодший.

Але мати скричала: — Не хочу, аби ти ішов. Той старий бовтун з своїми війнами і битвами може справді розлютити чоловіка. Не досить що цілий Божий рік воркоче, стогне і зойкає, хоче ще тепер невинного хлопця може на загибіль вислати.

— Мамо — відозвав ся наймолодший — воля вітця то приказ Бога! Коли Бог приказує, мушу іти.

І не сказавши більше слова, Еспері вийшов, налив вина до малої фляшки з дині, поклав хліба і кілька цибуль в сакви, обув ся в нові чоботи, вишукав собі доброго дубчака на палицю, перекинув через плече плащ, обійняв свого старого батька, що дав єму кілька добрих рад, попращав ся з родиною і пійшов.

II.

Але заки поступив ся в дорогу, поступив до церкви на службу Божу, а коли звідтам виходив, стрітив на порозі хорошого молодця, котрий відозвав ся до него:

— Друже, чи не ідете ви до Риму?

— Так — відповів Еспері.

— І я також, товаришу. Коли хочете, можемо іти разом.

— Добре. — А той милий молодець був післаний Богом ангел.

Еспері і ангел вибрали ся отже в дорогу. Ішли весело ранками і днями, співаючи побожні пісні і просячи по дорозі милостині у добрих людий, аж вкінци зайшли до вічного міста.

Випочивши, відправили свої молитви в великій церкві сьв. Петра, оглянули по черзі базиліки, престоли, ораториї, уцілували мощі сьвятих апостолів Петра і Павла, мучеників і сьвятий хрест, а перед тим, заки мали пуститися в поворотну дорогу, допущено їх перед лице сьвятійшого Отця, котрий наділив їх своїм благословенієм.

Вийшовши, поклали ся Еспері і єго товариш в великім присінку церкви сьв. Петра, аби відпочити. Еспері заснув.

І побачив наш паломник у сні своїх бра-

чини. Тим замкнено дискусию над справою Васича.

Кореспондент італїяньскої Tribun-и доносить з Константинополя, що теперішне полїтичне положене в Туреччинї представляє ся як найгірше. В молодотурецкім комітетї кипить незгода і спір з міністром війни ще заострив ся.

Помимо півурядових донесень о побідах над Друзами, вісти з Байруту в Азиї стверджують відмінний стан річи і кажуть, що турецке правительство легко собі важить ту справу.

Так само представляє ся справа ворохобнї в Арабії. Однако правительство помимо злих вістий а ще гірших успіхів все ще вірить, що зможе ворохобню здавити.

В противности до вчерашних донесень з Парижа про непокояче положене в Португалії довідує ся льондоньске Бюро Райтера, що до години 11 рано анґлїйский уряд справ заграничних не одержав з Лїсбони ніякої депеши, немов би ситуация була там грізна, анї не прошено також о висланє анґлїйского корабля до Лїсбони. Здаєть ся, що ті непокоячі вісти ширять портуґальскі еміґранти, прихильники короля Мануеля, котрі перебувають головно в Парижи.

Новинки.

Львів, дня 31-го грудня 1910.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер торговлї іменував управителя почтового Кароля Рудевьского в Заліщиках, старшим управителем почтовим в Підволочисках. — Президент гал. дирекциї почт і телеґрафів іменував ад'юнкта, Як. Чепера почтмайстром в Ланчинї і переніс почтмайстра Стан. Тишкевича з Ланчина до Коломиї.

— Дрібні вісти. Іспит з руханки яко наукового предмету для середних шкіл здало в днях 28 і 29 с. м. на львівскім університетї трох членів „Сокола-Батька“: Стеф. Гайдучок, студ. медицини, Тарас Франко і Петро Франко, студенти фільозофії. Крім них здали сей іспит рівночасно ще 4 Польки і 3 Поляки. — При краєвім Союзї Молочарскім в Стрию буде з днем 1 січня 1911 отворений відділ товаровий, котрий буде купувати і продавати всї артикули потрібні в господарстві як також уділяти потрібних інформаций. В Пфальциї (Палятинатї) баварскім впали такі сьнїги і настала така заметіль, що здержано рух на всіх зелізницях. Дроги телеграфічні і телефонічні поперивано. — Межи лїкарями каси хорих в Бродах а управою каси настало до того степеня непорозуміне що до условий працї, що лїкарі виповіли посади від нового року і загрозили бойкотом. — П. Г. Сераковска згубила золотий дамский годинник вартости 100 К. — Канонїр Мечислав Лудина з 3 батериї кінної дивізиї втік перед кількома днями. — Міс Тітфорд згубила на Високім Замку дамский годинник подвійно критий вартости 200 К. — Візник Стан. Папірник переїхав вчера на улици Сонячній Йосифа Гроса і потовк єму сильно ноги.

— Нещасливі пригоди. На ул. 29 Листопада стріляв хтось з фльоберта і зранив в руку переїзджаючого тодї тою улицею 14-лїтного Володислава Дищаковского, що розвозить хлїб. Дві рани на руцї заосмотрила єму поготівля Товариства ратункового. — В броварі акцийнім Майзельса копнув оногди кінь М. Сосновского і зранив єго в голову та вибив кілька зубів. — Якась ученица совгаючись на ставі Собка впала на лїд і розбила собі голову так, що аж треба було відвезти єї на стацию ратункову, котра подавши дівчинї першої помочи відвезла єї до дому родичів.

— Крадежі на зелізницях. Із Станиславова доносять: Внаслїдок донесеня контрольора зелізничого, Александра Гофштодера, впали власти зелізничі на слїд значнїйших крадежий, яких допускали ся злодії в поїздах товарових курсуючих на шляху Львів-Станиславів. Послїдну крадїж викрито дня 28 с. м. при поїздї товаровім ч. 371. В сім случаю вкрадено кільканайцять фляшок лїкеру, звитки вовни і т. п. Злодії хотїли добути ся також до слїдуючого ваґона, але чомусь відступили від того. Яко підозріних о ту крадїж арештовано доси двох кондукторів зелізничих: Григория Клуня і Микиту Цапа. Справою сею займила ся полиция і розвела енерґічне слїдство в справі викритя ще инших злодіїв.

— Великий огонь вибух тамтої ночи около 11 год. в маґазинї О. Гальперна при площи Ґолуховских ч. 15. До фронтового склепу прилягають три убікациї, котрі від помосту аж до стелї були наповнені пачками сїрничків, сьвічок, мила, смаровила, туток і т. п. Займило ся від комина. Сторожа пожарна, котра ще в пору явила ся на місци, мала дуже трудне становище, бо внаслїдок страшенно смердячого диму не могла приступити до огню і працювала цїлих три години заким огонь пригасила. В однїй з комнат зачала була вже стеля горїти, але огонь не допущено до склепу. Множество товарів, хоч і не погоріли, знищено, бо треба їх було тлїючий матеріял зливати водою і викидати на улицю. Шкода виносить кільканайцять тисячів корон.

— Мантїй. Оногди арештовано за обманьство Панька Мниха. Перед кількома днями познакомив ся він зі служницею Катериною Семенів, а довідавши ся, що дівчина має около 800 кор. готівки, заявив їй, що хоче оженити ся з нею і заложити теселъску майстерню. Але заким ще оженив ся, показав дівчинї фальшивий контракт, списаний нїби то у нотаря в Камінцї струмиловій (замість печатки була на контрактї лиш відбитка старого ґульдена) з якимсь Іваном Клїщаком о доставу матеріялу деревляного якраз на 800 кор. і зажадав від нареченої 300 кор. на задаток (а 20 кор. вимантив вже перед тим на подорож). На щастє дівчина була на стілько розважна і обачна, що здогадуючись, що той контракт сфальшований, не дала гроший, а рівночасно повідомлено полицию, котра арештувала мантїя. Мних має крім того відповідати ще за знасилуване.

Всячина

для науки і забави.

— Галичина і єї столиця перед сто лїтами. Галичина після конскрипциї в 1810 р. мала загалом 80 міст, 69 передмість, 163 місточок, 5384 сіл, 543.249 домів і 776.920 родин. — Туземне населене виносило 3,301.151 людий, а число всїх разом з 8657 чужинцями виносило 3,309.813 душ. Між тими було 4154 сьвященників, 24.640 шляхти, 3.482 урядників, 16.523 міщан, ремісників і артистів, 315.471 селян, 168.255 жидів. Стан худоби виносив 214.962 коний, 52 мулів, 310.758 волів, 527.519 коров і 381.108 овець.

Столиця краю, місто Львів, мала в 1810 р. чотири передмістя, 2 454 домів, а в них 10.748 партий. Число жителів разом з чужинцями виносило 43.422 душ обового пола. Між тими було 200 сьвященників, 774 шляхти, 926 урядників і инших достойників, 1053 міщан, ремісників і артистів і 14.574 жидів. Виходило би з того, що Львів вже перед сто лїтами був жидівским містом, а нинї жидовіє ще більше.

— Хто перший видумав обструкцию? Все вже бувало! — каже Бен Акіба з Гуцкова Урієлї Акоста. Та й обструкция, яку тепер иногдї роблять в парляментах, не видумана аж в наших часах, хоч загально гадають, що спосіб недопусканя до ухвал парляменту виголошуванєм довжезних бесїд, котрі тягнуть ся иногдї й кільканайцять годин, видумано в послїдних десятках лїт минулого столїтя. Тимчасом того рода обструкция знана була вже в старинї а майстром в нїй був не хто инший лиш славний римский бесїдник Като з Утики, послїдний правдивий републиканець і завзятий

тів і матір, як горять у вічнім огни пекла, а себе самого у вічній ясности раю перед лицем Господа.

— Ах! — скрикнув він — коли так є, Господи, то я дуже хотів би мою матір, мою бідну матір і братів освободити з пекла.

А Господь відповів єму:

— Твоїх братів неможливо, бо они не послухали мого приказу; але твою матір можливо, коли ти тілько зможеш вдіяти, аби она перед своєю смертию зробила три дїла милосердия.

Еспері пробудив ся. Ангел зник. Довго ждав на него, глядав єго, питав за ним, але не найшов єго вже і мусів без него іти з Риму.

III.

Так прийшов вкінци до свого села, до батьківского дому, де не був вже від двох лїт. Змарнїлий і хорий, осмалений від сонця, в критий порохом, босий, з малою фляшкою з динї на кінци палиці, з рожанцем в руцї був так змінений, що нїхто не пізнав єго. Прийшов просто під свій родинний дім і сказав тихим голосом під дверми:

— Бога ради, дайте бідному паломникови яку милостиню!

— Ох! — крикнула єго мати — які ви влїзливі! Кождого дня належать ті непотріби, драби, жебраки!

— Ах, жінко — відозвав ся добрий старий Аршімболь зі своєї постели — дай єму дещо; хто знає, чи наш син в сїй годинї не є в такій самій пригодї.

І справдї, воркотячи, відкроїла жінка кусник хлїба і подала єго бідному.

Слїдуючого дня прийшов паломник знов під двері свого батьківского дому і сказав:

— Бога ради, жінко, дайте паломникови яку милостиню.

— Ви вже знов тут? Чейже знаєте, що лише що вчера дала я вам хлїба. Ті обжори зжерли би чоловікови всьо, що має.

— Ой, жінко — сказав Аршімболь, добрий старець — чи ти вчера не їла? І чи не будеш нинї їсти? Хто знає, чи наш син не терпить також самої нужди?

І знов зворушена, укроїла жінка кусень хлїба і подала єго бідному.

Вкінци на другий день прийшов Еспері знов під двері родичів і сказав:

— Бога ради, жінко, змилуйже ся над бідним паломником і позвольте єму тут переночувати.

— Нї — крикнула стара, безсердечна женщина — глядайте нічлїгу там, де ночують жебраки.

— Ах, жінко — сказав добрий старець Аршімболь — приймиж єго на нічлїг. Хто знає, чи наша дитина, наш добрий Еспері не блукає також тепер де в сьвітї серед дощу і бурі!

— Так, правду кажеш — сказала мати і сейчас вийшла отворити двері стайнї, а Еспері увійшов там і положив ся в кутику стайнї на соломі.

Вчасним ранком слїдуючого дня прийшла мати і братя, аби отворити стайню...

А стайня була сьвяточно осьвітлена; паломник був мертвий і лежав на соломі білий як сніг між чотирма великими восковими сьвічками, що довкола него горїли. Солома, на якій лежав, вся сьвітила ся, павутина звисала з бальків в ясно сияючих промінях, зьвірята в стайни, мули і воли насторошили наляканї уши і стояли з слъозами в очах. Запах фіялків наповняв цїлу стайню, бідний паломник з погідним і усьміхненим лицем держав між зложеними руками папір, на котрім були виписані слова:

„Я ваш син“.

Всї розплакали ся і хрестячи ся, упали на колїна. Еспері став сьвятим.

ворог Цезара. В римскім сенаті мусіли наради кінчити ся з заходом сонця, а ухвала якогось сонце зайшло. Отже Цезар розповідає в історії домашної війни, що Като оспорював остро якесь внесене поставлене народним трибуном і безконечними бесідами проволікав справу цілими днями. Цезар згадуючи про такі безконечні бесіди, каже, що то „старий звичай виголошуваня бесід" (pristina consuetudo dicendi). Із сего виходить, що й Като сам не видумав обструкциї, лиш що звичай недопускати до ухвал за помочию безконечних бесід був вже давно перед ним в уживаню.

— **Ловля оселедців в Північнім мори.** Оселедці то смачна і недорога риба, особливо на піст, котру люблять і богаті і бідні. А она не дорога, бо появляє ся в осени і з весни в такій величезній масі, що навіть трудно то собі уявити. Так н. пр. в цьвітни 1906 р. явили ся були оселедці в каналі цісаря Вільгельма (що іде через Гольштин і сполучає Балтийске море з Північним) коло міста Рендсбурґа в такій масі, що цілий канал на півтора кільометра далеко був зовсім а зовсім заповнений рибою а жителі міста ловили рибу з берега — сітями в каналі не вільно ловити — кошами, ведрами, цебрами, капелюхами, лопатами або таки голими руками.

А все-таки тота маса оселедців близько берега нічим супротив тих величезних мас, які появляють ся на широкім мори в часі терла. На сих то оселедців головно на Північне море вибирають ся тисячі рибаків окремими до того суднами і ся риболовля має велике народногосподарске значінє.

Підчас коли ловля оселедців в Балтийскім мори відбуває ся переважно близько побережа, то на Північнім мори веде ся она лиш далеко від побережа на широкім мори. З німецкої сторони займають ся сею ловлею акцийні товариства, котрі мають свої осідки в містах Емден, Лер, Норденгам, Бремергавен, Ґестемінде, Брема, Веґесак, Ельсфлет і Ґлікштадт. Як тоті товариства розвивали ся, видко із слідуючих чисел: В 1885 р. займало ся ловлею оселедців одно товариство і мало до того 15 суден званих „льоґґерами"; в 1901 р. було вже 7 товариств з 124 льоґґерами а в 1910 р. 13 товариств з 230 льоґґерами. Льоґґери то особливо сильно збудовані судна вітрилові довготи 20 до 25 метрів, котрі мають дві щогли (машти) так зроблені, що їх можна покладати і що найменше 13 мужа залоги. Льоґґери мають 70 до 90 а пароплави 110 до 120 неводів (прямокутних сітий), з котрих кождий єсть на 30 метрів довгий а 7 до 8 метрів широкий (сягає тілько метрів в глубину).

При наставлюваню сітий, що відбуває ся завсігди вечером, сполучають всї сїти разом і придержують їх довгою линвою а держать у воді на довгих линвах так, що всї тоті сїти разом творять довгу на 2 або й більше кільометрів стіну, котра звисає прямовисно в глубині яких 15 метрів під верхнею води. Очка в тих сїтях суть так вимірені, що риба, яка пливе против тої стіни, уйхає в сїть головку, але не може ціла влізти ся і зачипить ся зявами, та не може вже ні сюди ні туди видобути ся. Через ніч позіставть неводи у воді і вода несе їх разом з суднами, до котрих они причіплені. Досьвіта зачинають їх стягати і добувати з води на судна. Їх витягають частями з води і виймають оселедці з очок одного за другим. Коли ловля обильна, то сїти, що вириають з води, виглядають мов плинне срібло а зваблені їх блеском меви літають сотками довкола корабля.

Телеґрами.

Білград 31 грудня. Наслідник престола кн. Александер виїхав на кілька неділь на Рівієру.

Петербург 31 грудня. В Думі внесено 300 поправок до проекту закона о початковім научуваню. — Дума на вчерашнім засіданю відкинула наглячість інтерпеляций в справі непокоїв студентских в Одесі, а відтак відрочила ся до 30 січня.

Константинопіль 31 грудня. Як в кругах Порти зачувати, правительство турецке за посередництвом свого амбасадора в Петербурзі зажадало від росийского правительства вияснения що до концентрациї войск в сторонах Карсу на Кавказі. Правительство росийске відповіло, що розходить ся тут о нове розміщене войска, котре не має ніякого значіня.

Париж 31 грудня. Аґентия Гаваса доносить з Лісбони: Міністер справ заграничних приняв офіцияльно репрезентантів заграничної праси і заявив їм, що в цілім краю панує спокій. Положене фінансове поліпшує ся з дня на день. Дисципліна в армії і маринарці єсть знаменита. Антирелиґійні аґітациї устали. Мимо всяких чуток ширених ворогами, вибори відбудуть ся в цьвітни і будуть переведені зовсім безсторонно. Наконець заперечив тому, мов би анґлійский посол зажадав висланя анґлійского воєнного корабля на ріку Тахо.

Мадрид 31 грудня. Правительство не одержало вісти ані з Лісбони ані з ніякої пограничної місцевости, мов би положене в Портуґалії було грізне.

Ціна збіжа у Львові.

дня 30-го грудня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	8·—	„	8·30
Бобик	7·60	„	7·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	38·—	„	42·—

Надіслане.

— **Найгарнійшими дарунками для дітий** і шкільної молодіжи на сьв. Николая, Рiздво i Новий Рік — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту видання Руского Тов—а Педаґоґічного. Купуючи свої рідні видання, учимо наших дітий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержане шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцелярії Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовлення роблені в послідній хвили не може канцелярия як слід виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віці від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і иньших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „Подорож довкола землі" по ціні 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дітям місто всяких витребеньок, **книжки** Руского Тов-а Педаґоґічного а зробите тим дитині приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

За редакцию відповідав: Адам Кроховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.